

LOV OG EVANGELIUM

TEMA: DEN SOM SEIRER

FORLATT DIN FØRSTE KJÆRLIGHET

JESUS UTENFOR

EN TAKK AV HELE MITT HJERTE

«Den som har øre, han høre
hva Ånden sier til menighetene.»

Åp 2:7

Så sa Herren:
Stå på veiene og
se til. Spør etter de
gamle stier. Spør hvor
veien går til det gode, og
vandre på den! Så skal dere
finne hvile for deres sjeler.

Jer 6:16

REDAKSJONSNEMND

Per Bergene Holm, Finn-Widar Knutzen
og Dag Rune Lid
mail: loe.redaksjon@nll.no

ABONNEMENTSANSVARLIG

Vegard Heian
mob: 907 77 312
mail: loe.adresse@nll.no

Grafisk layout: Marie Louise Björn
Bilder: Freepik (s.), Jan van't Hoff (s. 1,8), Pixabay
(s. 2,32), Adobe Stock (s. 6,10,15)
Trykkeri: ETN Grafisk
ISSN: 2387-5275
Årgang: 61

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON ble
grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds
ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjons-
marken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova
og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

NLL eier og driver **BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES**
i Vestfold. Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier, samt fremme arven fra
lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

BLADET LOV & EVANGELIUM utgis av NLL. Det
er *gratis* og kommer med 6 nummer i året.

Via hjemmesiden vår
WWW.NLL.NO finner du
også et stort bibliotek av
lyd- og video-opptak.
NLL kan også søkes opp
som podcast.

vopps
15095

Bankgiro:
3000 22 26193

Svensk kontonummer:
venter på nytt nummer

Dansk kontonummer:
7604 1734369

Bibelskolen på Fossnes
Valberggrenda 13B,
3160 Stokke
bibelskolen@nll.no
tlf: 33 33 89 00
www.fossnes.no

Formann NLL
Fredrik Thorbjørnsen
mob: 905 95 749
mail: formann@nll.no

Sekretær NLL
Martin Fjære
mob: 979 89 427
mail: sekretar@nll.no

NLL kontor
mail: kontor@nll.no

INNHold august

Leder: Den som seirer Av Finn-Widar Knutzen	3
Dette sier Han Av Finn-Widar Knutzen	4
Bønn ut fra Hosea 14:5 Av ukjent	7
Forlatt din første kjærighet Av Frank Jakobsen	10
Korset og kronen Av Konrad Fjell	12
Farlig toleranse Av David Hedegård	15
Kvinnen Jesabel Av Øivind Andersen	16
Jesus utenfor Av J. F. Løvgren	16
En takk av hele mitt hjerte Av Rene Villegas	20
Guds ord er levande! Intervju med Dagfinn Natland av Dag Rune Lid	22
Utdrag av årsmelding fra NLL Av landsstyret for NLL	26
Josva 20-21 Av Martin Fjære	27
Møtekalender	31
Navn av å leve - men død! Av H. E. Nissen	32

Den som seirer

Johannes Åpenbaring er ikke en åpenbaring fra Johannes. Det er Jesu Kristi åpenbaring som han gav til Johannes, for at Johannes igjen skulle dele dette med Guds barn.

Jesus sa til Johannes: «Det du ser, skriv det i en bok og send det til de sju menigheter, til Efesus og til Smyrna og til Pergamum og til Tyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea» (Åp 1:11). I kapittel to og tre finner vi de sju individuelle brevene fra Jesus til de sju forskjellige menighetene i det daværende Lilleasia, området som vi i dag kjenner som den vestre delen av Tyrkia.

Alle disse brevene har budskap til alle kristne til alle tider. Til alle menighetsledere, menigheter og til hver enkelt kristen.

Den som seirer, sier Jesus i slutten av hvert av brevene. Ja, det er dette det handler om: Å gå seirende ut av denne verden og inn i det fullkomne Guds rike.

Vi står i en kontinuerlig kamp og er under et konstant press som kan få oss til å glemme hva som er det ene nødvendige, og hva som står på spill. Jesus sier: Gå inn gjennom den trange porten! For vid er den porten, og bred er den veien som fører til fortapelsen, og mange er de som går inn gjennom den. For trang er den porten, og smal er den veien som fører til livet, og få er de som finner den (Matt 7:13-14).

Det minst selvfølgelige av alt er å bli evig frelst! Dette gjelder generelt i menneske-

heten, men det gjelder også langt inn i menighetene. Bare to av de sju menighetene blir ikke klandret av Jesus. I alle de fem andre kaller Jesus noen, mange eller alle til omvendelse. Ellers går det galt. Ellers går det evig galt.

Jesus har sann og evig kjærlighet til menighetene og alle som har sin plass der. Derfor vil han ha dem inn på frelsens klippe. Å stå på frelsens klippegrunn er å ha alt i Jesus, sin Frelser (Sal 40). Frelsen er i Jesus alene, ved troen alene. Kommer noe i tillegg til Ham inn som grunnlag for fred i samvittigheten, er frafallet der.

Egen åndelig rikdom og vellykkethet duger ikke. Egen kristendom, innsats og aktivitet kan aldri frelse. Nei, alt slikt er et hinder, dersom det får fange hjertet og være noe en setter sin lit til.

Sendebrevene, som de ofte kalles, har sannelig et budskap til oss i dag!

I dette bladet vil vi stoppe opp for noen av disse brevene. De har ord til ettertanke, tukt, formaning og trøst også til oss i vår situasjon. La Ordet nå deg! Ta Guds ord til hjertet! Vi vil også oppmuntre den enkelte til videre personlig studium av brevene. Her, som ellers i Bibelen, vil Jesus tale til deg personlig. La Ham tale ut med deg om ditt liv med Gud.

Det gjelder å seire til sist!

DETTE SIER HAN

Av Finn-Widar Knutzen

I begynnelsen av hvert eneste av de sju sendebrevene presenterer Jesus seg selv. Han starter brevene med: Dette sier. Så kommer en selvpresentasjon der Jesus sier noe karakteristisk om seg selv. Jesus vil lære menighetene om seg selv. Han vil også lære oss. La oss gi akt på Jesu ord i starten av hvert brev.

SJU STJERNER OG SJU LYSESTAKER AV GULL

«Dette sier han som holder de sju stjernene i sin høyre hånd, han som går midt mellom de sju lysestakene av gull» (Åp 2:1). Slik starter brevet til Efesus. Jesus sier i 1:20 at «De sju stjernene er engler for de sju menighetene, og de sju lysestakene er sju menigheter» (v. 20).

De sju stjernene er «englene» for hver av de sju menighetene. Dette er lederen for menigheten, og han representerer menigheten. Disse menighetslederne holder Jesus i sin høyre hånd. Han holder dem fast. Han har omsorg for dem, gir dem det de trenger og har et særlig nært forhold til dem. Men han følger dem også med et særskilt våkent øye og ser om de skulle vike av til høyre eller til venstre.

Lysestakene er menighetene. Jesus går midt mellom disse. Jesus er på vandring, Han er aktiv, han er midt iblant dem. Han følger med og fører tilsyn med dem. Han både tukter og trøster dem. Han vil gjete dem som den gode hyrde, så de ikke skal spore av og komme bort fra ham. Og det trengs i sannhet! For flere av menighetene er i en veldig alvorlig situasjon. Hvis de ikke

omvender seg, vil det gå galt, og de vil ikke nå himlens lyse land.

DEN FØRSTE OG SISTE OG LEVENDE

«Dette sier den første og den siste, han som var død og er blitt levende» (Åp 2:8). Jesus er Alfa og Omega, den første og den siste. Han er opphavet til alt. Alt sant liv med Gud har sitt grunnlag og utspring i ham. Men også all bevarelse og den evige frelsen avhenger av ham. Han er troens opphavsmann og fullender (Heb 12:2). Han er den levende. Bare hos ham er det liv. Bare hos ham er utgang fra døden. Har du ikke del med ham, er det intet håp om salighet.

Selv var han en gang død, men han oppstod på den tredje dagen, og lever i dag. Dette er også en trøst og trygghet for dem som står foran eller midt i forfølgelse og martyrium. Om en så skulle dø for Jesu navns skyld, er ikke det slutten. Nei, da går en inn til livet. Jesus sa: «Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, skal leve om han enn dør» (Joh 11:25).

DET TVEEGGEDE SKARPE SVERDET

«Dette sier han som har det tveeggede skarpe sverd» (Åp 2:12).

I brevet til Pergamum minner Jesus om at han har Guds ord. Av munnen hans gikk det ut et tveegget, skarpt sverd (Åp 1:16). Dette skarpe sverdet som har to egger, er ordet fra Guds og Jesu munn. Når Jesus minner om dette i pergamumbrevet, viser det også hans ubønnhørlige kamp mot vranglæren i menigheten, og at den som

ikke er omvendt fra vranglæren, ham vil Jesus dømme på den siste dag.

Jesus er i dypeste forstand Ordets opphavsmann. Han kalles også Guds ord. «Han er iført en kledning som er dyppet i blod, og hans navn er Guds ord» (Åp 19:13).

Dette ordet er så skarpt at det trenger igjennom, helt inn i menneskets innerste, inn i samvittigheten. Det taler med deg om ditt liv og din stilling overfor den levende Gud. Du møter Gud selv i Ordet. «For Guds ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom helt til det kløver sjel og ånd, ledd og marg, og dømmer hjertets tanker og råd. Og ingen skapning er skjult for ham. Alt ligger nakent og bart for hans øyne som vi skal stå til regnskap for» (Heb 4:12-13).

Nettopp dette ser vi i sendebrevene. Jesus vil tale med oss. Han vil komme oss helt nær og tale ut med oss om vårt liv og vårt forhold til Gud. Vil du slippe Ordets sverd inn over ditt liv? Bare slik kan Jesus komme til og bli deg til evig hjelp!

ØYNE SOM ILDSLUE

«Dette sier Guds Sønn, han som har øyne som ildslue og føtter som skinnende kobber» (Åp 2:18).

I innledningen til Tyatira-brevet minner Jesus menigheten om at han er Guds veldige Sønn. Hans øyne er gjennomtrengende og fortærende mot all urett, svik og urettferdighet. Han sier selv: «Jeg er den som gransker nyrer og hjerter, og jeg vil gi hver av dere etter hans gjerninger» (Åp 2:23).

Jesus ser ikke mellom fingrene med synd og svik, men han er som en fortærende ild mot all urett. Hans kraft og hans dømmende og straffende virksomhet understrekes av at han har føtter som skinnende kobber.

DEN HELLIGE ÅND OG GUDS TJENERE

«Dette sier han som har de sju Guds ånder og de sju stjerner» (Åp. 3:1).

Uttrykket de sju ånder møter vi tre steder i Åpenbaringen, i tillegg til her i brevet til Sardes (1:4, 4:5 og 5:6). En har spurt seg hvorfor det her står om sju ånder - er det ikke bare én Hellig ånd? Jo, Den hellige ånd er en. En av de tre personene i Gud. Faderen er Gud. Sønnen er Gud. Den hellige ånd er Gud. Likevel er det ikke tre guder, men én Gud. Dette er treenigheten. Dette tror og bekjenner vi på Skriftens grunn.

Men her i Åpenbaringens språkbruk med tallsymbolikk, sies det de sju Guds ånder. Sju-tallet symboliserer den treenige Guds fullendte gjerning med verden, jamfør 5:6 «hvor Den hellige ånd betegnes som sju ånder for å tilkjenne at Han er sendt ut over hele jorden» (Frank Jakobsen).

Til Sardes sies det altså at Jesus har Ånden. Derfor blir også Den hellige ånd rett og slett av og til kalt for Kristi Ånd. Jesus er på en måte Den hellige ånds herre. Den hellige ånd skal ta av Jesus sitt og forkynne for oss. Han skal minne oss om det Jesus har sagt. Han skal vitne om Jesus og herliggjøre Jesus (se Joh 14:26, 15:26, 16:14).

Alle som tror på Jesus, har fått Den hellige ånd. «Men om noen ikke har Kristi Ånd, da hører han ikke Kristus til» (Rom 8:9).

Men det var akkurat dette de fleste i Sardes manglet. De hadde riktignok navn av å leve. Men de var døde! De hadde ikke Jesu Ånd. De tilhørte menigheten der i byen, men de tilhørte ikke Jesus.

HAN HAR NØKKELEN

«Dette sier den Hellige, den Sannferdige, han som har Davids nøkkel, han som lukker opp og ingen lukker igjen, og som lukker igjen og ingen lukker opp» (Åp 3:7).

Jesus er den Hellige! Han er den Sannferdige. Dette er han i sin egen person. Og hans hellige ord er absolutt pålitelig og sannferdig. Han holder ord, og du kan stole på det i liv og død.

Jesus har en usigelig viktig nøkkel. Herren har sagt: «Jeg vil legge nøkkelen til Davids

hus på hans skulder. Han skal lukke opp og ingen lukke igjen, og lukke igjen og ingen lukke opp» (Jes 22:22).

Bare han kan åpne paradiset for deg! Bare han har nøkkelen. Den vant han ved sin uskyldige lidelse og død på Golgata kors, for dine synders skyld, og ved sin seierrike oppstandelse. Han har selv sagt det: «Jeg er veien og sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg» (Joh 14:6).

Låser Jesus igjen, kan ingen lukke opp. Da slipper ingen verken inn eller ut. Låser han opp, kan ingen eller intet lukke den døren igjen. Enn i dag står frelsens dør åpen. Men en dag stenges døren for evig. Den som da ikke er innenfor, får ingen ny mulighet. Det blir ingen «andre omgang».

HAN ER AMEN

«Dette sier han som er Amen, det trofaste og sannferdige vitne, opphavet til Guds skaperverk» (Åp 3:14).

Herren er «Amens Gud» - oversatt med «den trofaste Gud» i norske bibler (Jes 65:16). Ofte i Bibelen blir ordet «amen» oversatt med «sannelig». Jesus sa ofte «Sannelig, sannelig sier jeg dere.» – «Amen, amen sier jeg dere». Jesus sier altså noe som er absolutt sannhet, og som står fast. Som Luther har forklart ordet «amen» i sin lille katekisme: «Ja, ja, det skal så skje». Det Jesus sier, kan du stole på!

Laodikea-menigheten fikk sannelig høre sannheten i klartekst, de som trodde at de var så rike, åndelig talt. Men lederen fikk høre sannheten: «Du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig, og blind og naken» (3:17). «Derfor, ta det alvorlig og omvend

deg» (3:19). «Ellers vil jeg spy deg ut av min munn» (3:16). Amen – Ja, ja, det skal så skje!

Men det var også sant at Jesus fremdeles stod for døren og banket på. Han ville inn, så de kunne få øyne å se med og bli rike i Gud – få syndenes forlatelse og håp om evig liv.

Du som ikke kjenner Jesus, eller som er kommet på avstand fra ham midt i din mer eller mindre vellykkede kristendom, hør Jesu sanne ord: «Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg» (Åp 3:20).

...

BØNN UT FRA HOSEA 14:5

«Jeg vil lege deres frafall. Jeg vil elske dem av hjertet.»

Hvilken dyrebare trøst for den elendige! Så vil du ikke avvise meg, ikke glemme meg, ikke bli trett av meg, min Herre og min Frelser.

Det er så mye synd hos meg. Så ofte trekkes sjelen langt bort fra deg. Jeg blir kald og lunken, men du vil lege meg.

Takk, min Frelser. Du vil elske meg av et helt hjerte. Min kjærlighet er så liten, mitt hjerte er så opptatt av det jordiske. Og likevel kan du elske meg? Ja, jeg er dog din venn, Jesus, din eiendom, din øyensten.

Ditt hjerte forandres ikke. Å Jesus, Jesus, la meg aldri miste din kjærlighet!

Fra andaktsboken «*Se på Jesus*»,
Luther Forlag, Oslo 1973

FORLATT DIN FØRSTE KJÆRLIGHET

Av Frank Jakobsen

«Skriv til engelen for menigheten i Efesus: Dette sier han som holder de sju stjernene i sin høyre hånd, han som går midt mellom de sju lysestakene av gull: Jeg vet om dine gjerninger og ditt arbeid og din utholdenhet, og at du ikke kan tåle de onde. Du har prøvd dem som kaller seg selv apostler, og ikke er det, og du har funnet at de er løgnere. Du har tålmodighet, du har hatt mye å bære for mitt navns skyld, og du er ikke gått trett.

Men jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærlighet. Husk derfor hva du er falt fra. Omvend deg, og gjør de første gjerninger! Men hvis ikke, så kommer jeg brått over deg og jeg vil flytte din lysestake bort fra sitt sted – hvis du ikke omvender deg. Men du har dette: Du hater nikolaïttenes gjerninger, som jeg og hater.

Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene: Den som seirer, ham vil jeg gi å ete av livets tre, som er i Guds Paradis!»
(Åp 2:1-7)

Her møter vi en menighet som rett og slett har alt (v. 2-3). Hvilke rosverdige ting! Hvilke «åndelige» ting ser ikke våre øyne her! Og mennesketanken vil si: «Se, det er en Lammets menighet. Her er virkelig liv og tro og ånd og gjerninger. Finnes det en bedre menighet noe sted? Mangler det overhode noe her?»

Hva sier Ånden? Det stikk motsatte. Han sier: «Du er en frafallen. Du er uten omvendelse. Du mangler troens gjerninger» (v. 5). Ja, men ser ikke troens gjerninger ut

slik som beskrevet i versene to og tre? Jo, for menneskeøyne, men ikke for Herren, den levende Gud.

Ånden spør nemlig ikke etter det ytre, hvor stort og rettskaffent og sant det enn ser ut, men Ånden spør kun om dette: «Hvor er den rene bruds kjærlighet til Jesus?» Hvor den mangler, mangler alt. Da er menigheten ikke av himmelen, men av verden.

Men legg nå merke til at dette var en menighets tilstand. Det var mange enkeltpersoner i menigheten som var preget av dette. Ja, det var så mange at det ble karakteristisk for hele menigheten. Spørsmålet er: «Er det også din situasjon?» Om alle de andre er en menighet av verden, hører så du til Lammets menighet? Her må den enkelte se til å høre Åndens tale til menighetene (v. 7). Ingen skal regne med at menighetene vil høre Åndens tale. Men vil du? Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene.

Fra *Jeg hørte en røst*,
Nyt Livs Forlag, 2009
Til norsk ved red.

«The parable of the ten virgins» malt av Jan van't Hoff, gospelimages.com

KORSET OG KRONEN

Av Konrad Fjell

«Og skriv til engelen for menigheten i Smyrna: Dette sier den første og den siste og den levende: Jeg vet om din trengsel og din fattigdom – men du er rik – og om spotten fra dem som sier de er jøder, men ikke er det, men er Satans synagoge.

Frykt ikke for det du skal lide! Se, djevelen skal kaste noen av dere i fengsel, for at dere skal bli satt på prøve, og dere skal ha trengsel i ti dager. Vær tro inntil døden, så vil jeg gi deg livets krone.

Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene: Den som seirer, skal slett ikke rammes av den annen død.»

(Åp 2:8-11)

Det som er avgjørende for en kristen, er hva Jesus mener om meg, han som ser og vet alle ting, og ikke hvilken dom verden eller mennesker feller over meg. En kristen må derfor gi nøye akt på hva Jesus har å si om menigheten i Smyrna (Åp 2:8-11), for her møter vi en menighet som ikke mottar noen form for kritikk av Jesus, ingen bebreidende ord, ingen «men».

Dersom verden skulle felt sin dom over Smyrna, ville den kanskje ha lydt: «Hvorfor kunne dere ikke tatt noe lærdom av menigheten i Sardes (Åp 3:1-6)? Her forstår de hvordan en skal møte verdens mennesker og virkelig nå inn med budskapet. Dere i Smyrna, derimot, pukker bare på det dere mener er sannheten, og skjønner ikke at dere bare støter folk fra dere på denne måten.» Slik dømmer verden, kjødet og fornuften. Men Jesu dom over Sardes var: «Du har navn

av at du lever, men du er død.»

Vi skal derfor ikke la oss blende av verdens dom, men gå til Ordet og se hva Jesus sier om en sann kristens kår i denne verden. Det er mye hjelp og trøst å hente i sendebrevet til Smyrna for en kristen. Jeg tror dette brevet på en særlig måte har noe å si oss som lever som kristne i Norge i dag, og særlig med henblikk på det vi må være forberedt på å oppleve i tiden fremover.

Når Jesus skal karakterisere denne menigheten, brukes følgende ord: Trengsel, fattigdom, spott, lidelse, fengsel, settes på prøve og troskap inntil døden.

For det første skal vi merke oss at Jesus «vet om Smyrnas trengsel» (v. 9). Jesus ser også din trengsel. Jesus ser deg som kjenner deg fremmed i denne verden. Han ser deg som i det stille lider i din sjel over hvordan sannhet og kjærlighet på alle områder trenges til side av løgn, vold og ondskap. Det står så karakteristisk om Lot at han «dag for dag led pine i sin rettfærdige sjel ved de lovløse gjerninger han så og hørte.» (2 Pet 2:8).

Men Smyrna led ikke bare trengsel i det skjulte i sin sjel. De led også under ytre forfølgelse og trengsel. De mottok spott «fra dem som sier de er jøder, men ikke er det». Dette er et uttrykk for den motstand kristne møter fra religiøse og kristelige mennesker som har navn av å være kristne, men som ikke er det. Her sier Jesus rett ut at slike mennesker er «Satans synagoge».

Uvegerlig vil slike mennesker komme i et avgjort motsetningsforhold til all sann

kristendom. Dette skjer fordi de ikke har Guds ånd, men djevelens ånd. Når slike mennesker stilles overfor sanne kristne mennesker, blir det motstand og åndskamp. En kristen skal derfor på ingen måte undre seg over at en blir møtt med spott og hoderysting fra mennesker som kaller seg kristne, men som har tilpasset seg denne verden og ikke lenger står i sannheten etter Guds ord.

Jesus er tydelig på hva vi skal vente oss fra slike mennesker. De «skal kaste noen av dere i fengsel» (v. 10). Jesus gjør det klart at det er djevelen som står bak dette, men at det utføres ved mennesker som har navn av å være kristne, men som ikke er det.

Vi må være forberedt på at kristne mennesker i vårt land i tiden fremover vil oppleve å bli kastet i fengsel for sin tro. Og vi må være forberedt på at det er mennesker som kaller seg kristne, som kommer til å stå i spissen for dette. Vi må ikke undre oss om dette kommer til å skje.

Inn i denne situasjonen sier Jesus: «Frykt ikke for det du skal lide!» Vi skal ikke frykte

for dem som kun kan slå legemet i hjel, men for ham som har makt til å slå i hjel og til deretter å kaste i helvete (Luk 12:4-5). Her kan vi lære av beretningen om Daniels venner i Babylon. De fryktet ikke for Nebukadnesar og bekjente frimodig sin tillit til Herren som alene kunne frelse dem (Dan 3:17-18).

Det er mørke skyer over horisonten for Guds menighet i Norge i dag, men vi skal ikke frykte for det vi skal lide i tiden fremover. Guds barn har Jesus på sin side. Ikke et hår på ditt hode skal gå tapt, uten at han vil det. Men om han ikke vil hindre at vi opplever lidelse og forfølgelse, så skal vi vite at han har noe bedre i vente for oss. Vi skal merke oss at det ikke står at vi ikke skal frykte hvis vi kommer til å lide, men for det vi skal lide. Inn i denne situasjonen skal vi hvile i ordene: «Frykt ikke!» Dette er talt av ham som har all makt i himmel og på jord.

Videre skal vi merke oss at Jesus har oversikt over trengselens omfang, idet han sier «dere skal ha trengsel i ti dager.» Lidelsen og trengselen synes svær og langvarig når den står på. Men Jesus har full kontroll både

over trengselens omfang og varighet. Du kan stole på at han ikke legger noe mer på sine barn enn han ser at vi trenger og kan bære (1Kor 10:12-13). Han legger bare på oss det han ser vi trenger for å prøves og øves i troen, bære mer frukt for ham og bevares hos ham (Rom 5:3-5; Heb 12:11).

Til slutt formaner Jesus sin lidende menighet på denne jord: «Vær tro inntil døden, så vil jeg gi deg livets krone.» (v. 11). En kristen må være forberedt på at han må betale for sin troskap mot Jesus med sitt liv. Dette var realiteten i den første kristne menighet, og dette har vært realiteten for den kristne menighet gjennom hele kirkens historie. Svært mye tyder på at vi kommer til å oppleve mer av dette i tiden fremover også i Norge.

Men da skal vi ikke glemme at vi i bytte med døden skal få motta livets krone av vår Herre og frelser Jesus Kristus. Det innebærer den salighet å gå inn til hans evige hvile. «Den som seirer, skal slett ikke rammes av den annen død.» Om du skal oppleve å måtte betale med ditt liv, så vit at du berges fra «den annen død», som er den evige fortapelse borte fra Gud, i ildsjøen som brenner med ild og svovel.

Lina Sandell avslutter sangen «Har du mot å følge Jesus», med ordene: «Korset først og siden kronen, striden her, hist evig fred.» Dette kan stå som en oppsummering over sendebrevet til Smyrna, og over en kristens liv.

...

BIBELHELG PÅ SOLGRY

26.-28. SEPTEMBER 2025

Velkommen til bibelhelg på Solgry. Talere som er med i år, er Øyvind Samnøy og Finn-Widar Knutzen. Unge og eldre er velkomne til samlinger om Guds Ord!

Påmeldingsfrist er 29. august. Påmelding til Atle Barkve mob: 976 65 369. Påmelding på nll.no via link er lukket, da det nesten er fullt allerede.

Mer informasjon og program finner du på www.nll.no.

FARLIG TOLERANSE

Av David Hedegård

«Og skriv til engelen for menigheten i Pergamum: Dette sier han som har det tveeggede skarpe sverd: Jeg vet hvor du bor, der hvor Satan har sin trone. Og du holder fast ved mitt navn. Du fornektet ikke min tro, heller ikke i de dager da Antipas var mitt trofaste vitne, han som ble slått i hjel hos dere, der hvor Satan bor.

Men jeg har noen få ting imot deg: Du har noen der som holder fast ved Bileams lære, han som lærte Balak å legge anstøt for Israels barn – å ete avgudsoffer og drive hor. Slik har også du noen som på samme vis holder fast ved nikolaittenes lære.

Omvend deg! Ellers kommer jeg snart over deg og vil kjempe mot dem med min munns sverd.

Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene: Den som seirer, ham vil jeg gi av den skjulte manna. Og jeg vil gi ham en hvit stein, og på steinen er et nytt navn skrevet som ingen kjenner uten den som får det.»

(Åp 2:12-17)

Menigheten i Pergamum får først den anerkjennelse at den har vært standhaftig i lidelse. Den bor der hvor Satan har sin trone» (v. 13), altså på et sted hvor ondskapens åndehær har stor makt. Satans trone er opphavet til forfølgelsen mot de kristne. Det kan vi også se av ordet om Antipas i slutten av verset: Han som ble slått i hjel hos dere, der hvor Satan bor.

Du holder fast ved mitt navn (v. 13). Noen

bibelfortolkere mener, og sikkert med rette, at det her siktes til noe mer enn en standhaftig bekjennelse av Kristus.

Bengel skriver: «Menigheten styrker seg i kraften av Kristi herlige navn, og dette navnet bekjenner den uforferdet på tross av all motstand og all fare.» Navn er i Bibelen ofte det samme som person. Grunnteksten har nemlig ikke noe ord som svarer til ordet person på vårt språk. I stedet står ofte ordet navn. Å holde fast ved Jesu navn er sikkert her det samme som å holde fast ved Jesus selv, og for enhver pris holde den levende kontakten med ham ved like. Det skjer ved stadig bønn, ubrytelig lydighet og flittig bruk av Ordet.

Men Herren har noen få ting imot også denne menigheten. Han laster den for falsk toleranse. Menigheten hadde i sin midte noen som holdt fast ved Bileams lære.

Israelittene ble innbudt til moabittenes offerfester, og med disse festene fulgte seksuelle synder. Bileam er den gammeltestamentlige typen på en vranglærer som hette Nikolaus. Verdens vesen trenger ofte inn i menigheten på en fryktelig måte i vår tid, både når det gjelder liv og lære. I Pergamum herjet nikolaittenes farlige lære, og likhetspunkter finner vi også i vår tid. «Men de tålte dem som holdt seg til denne lære. Denne toleranse var syndig. Derfor formaner menigheten til å omvende seg. Ellers kommer jeg snart over deg og vil kjempe mot deg med min munns sverd (v. 16).» (Bengel)

*Fra Åpenbaringsens budskap til vår tid,
Norsk Luthersk Forlag, 1949*

KVINNEN JESABEL

Av Øivind Andersen

«Og skriv til engelen for menigheten i Tyatira: Dette sier Guds Sønn, han som har øyne som ildslue og føtter som skinnende kobber: Jeg vet om dine gjerninger og din kjærlighet og din tjeneste, din tro og tålmodighet, og dine siste gjerninger, som er flere enn de første.

Men jeg har imot deg at du tåler kvinnen Jesabel, hun som sier at hun er en profetinne, og som lærer og forfører mine tjenere til å drive hor og ete avgudsoffer. Jeg ga henne tid til å omvende seg, men hun ville ikke omvende seg fra sitt horeliv. Se, jeg kaster henne på sykeseng. Og de som begår ekteskapsbrudd med henne, skal komme i stor trengsel, hvis de ikke omvender seg fra hennes gjerninger. Hennes barn vil jeg rykke bort ved død. Og alle menighetene skal kjenne at jeg er den som gransker nyrer og hjerter, og jeg vil gi hver av dere etter hans gjerninger.

Men dere andre i Tyatira, alle de som ikke har denne læren og ikke kjenner Satans dybder, som de sier – til dere sier jeg: Jeg legger ikke noen annen byrde på dere. Hold bare fast på det dere har, inntil jeg kommer.

Den som seirer, og som tar vare på mine gjerninger inntil enden, ham vil jeg gi makt over folkeslagene. Han skal styre dem med jernstøv og knuse dem som leirkar, slik som også jeg har fått det av min Far. Og jeg vil gi ham morgenstjernen. Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!»
(Åp 2:18-29)

Men jeg har imot deg at du tåler kvinnen Jesabel (1930-oversettelsen: Men jeg har imot deg at du lar kvinnen Jesabel råde). Det er verdt å bemerke at i grunnteksten står uttrykket kvinnen med betoning.

KVINNENS STILLING I MENIGHETEN

Ifølge Guds ord er det noe en kvinne ikke har lov til i Guds menighet, nemlig å bestemme over sin mann (1 Tim 2:12). En kvinne skal ikke ha avgjørende myndighet verken når det gjelder å styre, lære eller undervise. Det er her viktig å forstå at enkelte oppgaver er tillagt bare mannen, mens andre nådegaver og oppgaver i menigheten er tillagt bare kvinnen. Det fører for vidt å gå i detaljer her. Men det er alvorlig at det i dag er mange som ikke vil bøye seg for den delen av Guds ord. Dette skyldes i de fleste tilfeller at man følger det naturlige menneskets tankegang. Det nytter ikke. Vi kan verken tenke Guds tanker med våre naturlige tanker, eller ut fra et alminnelig menneskelig resonnement forstå det som gjelder Guds rike.

Å styre i Guds menighet er ikke å utøve makt. Når oppgaven å styre ifølge Guds ord er tillagt mannen, så betyr altså ikke det at han skal utøve stor makt. Menighetens egentlige herre og hersker er jo Jesus. Hvordan utøver han sin makt i menigheten? Ved å være alles tjener! Også når det gjelder storhet i Guds menighet, må vi lære å tenke som Guds ord. Jesus er absolutt den største, men han satte seg selv nederst. I Matt 11:11 sier Jesus at Johannes er den største blant dem som er født av kvinner. Bare en er større, nemlig den minste i himmelriket, og det er Jesus. Jesus tjener oss ved å gå inn i vår nød. La oss bruke Brorsons ord:

*«så sank du i vår jammer ned
så dypt som ingen vet.»*

Det som kalles makt i Guds rike, ser for det naturlige menneske ut som avmakt. Jeg nevner dette for å understreke at når Guds ord taler om mannens plassering og oppgave i Guds rike, så er det ikke en undervurdering av kvinnen. Ingen vurderer kvinnen så høyt som Jesus. Bibelen vurderer kvinnen høyt, men den understreker samtidig at mann og kvinne er skapt til hver sine oppgaver. Det er altså ikke tale om vurdering, men om plassering, og det er to helt forskjellige ting.

KVINNEN JESABEL

I menigheten i Tyatira var det et brudd på disse ordningene. Det var en kvinne som inntok en plass hun ifølge Guds ord ikke hadde rett til. Jesus påpeker dette misforholdet, og han har en alvorlig innvending mot menighetens leder på grunn av dette. Han lar kvinnen Jesabel råde. Selv kaller hun seg profetinne. Hun gir seg ut for å være det, men det er ikke Gud som kaller henne til det. Hun sa det selv, og folk trodde på henne.

Også i vår tid kan vi oppleve at kvinner står fram og sier at de er profetinner og derfor har krav på å utøve makt og innflytelse blant kristne. Det er mang en Jesabel også i vår tid, og deres virksomhet har lett for å bli usunn. Nå er det bibelske eksempler på kvinner som har profetisk gave, og i Guds ord er det ikke noe taleforbud for dem. Men de skal opptre i samsvar med Guds ord.

Jesabel var en kvinne i menigheten, men hennes navn har også symbolsk betydning. Det symboliserer at man her har med fiendskap mot Gud å gjøre. Det symboliserer den hedenske dronning Jesabels ødeleggende virksomhet i Israel, slik det er fortalt i GT (1 Kong 16:31 ff).

Det står to ting om Jesabel. Hun opptrer som lærer. Det står selvstendig, og hun anklages for det. Hun tar seg til ting som ifølge Guds ord ikke er en kvinnes oppgave.

HOR OG AVGUDERI

Det andre som sies om henne, er at hun forfører Jesu tjenere til å drive hor og spise avgudsoffer. Denne forførelsen skjer gjennom hennes lære. Hennes lære er nært beslektet med nikolaittenes lære. Det ser vi av følgene av vranglæren, nemlig utukt og avgudsdyrkelse.

For å forstå dette må vi nevne en ting som var svært aktuell i byen. Byen var kjent for sine mange håndverklau, som var opprettet for å beskytte håndverkerne. I forbindelse med disse laugene hadde man som regel forskjellige hedenske religiøse handlinger. Man mente det var nødvendig å ha slike laug for å beskytte sine forretninger. De kristne var sterkt fristet til å være med i disse organisasjonene. Og på visse betingelser måtte man naturligvis gå med, slik man må det i dag.

Jeg tenker ofte på det å være kristne bokhandlere. De må stå i en bokhandlerforretning og forplikte seg til å selge litteratur som er imot Gud og hans ord. De må gå på akkord for å få ut kristne bøker. Det kaster lys over situasjonen i Tyatira, der de kristne måtte være med på ting som ikke kunne forenes med det å være en kristen. Dette førte med seg en farlig innflytelse blant de kristne. Noen av Herrens tjenere begynte å delta i kongresser og sammenkomster med fest og annet, der man ikke tok det så nøye. Man spiste avgudsoffer, da måltidet ofte var rituelt. Nikolaittenes frihet ble også praktisert. Man tok det ikke så nøye med å holde det 6. budet.

Gjennom Jesabel ble disse tingene innført

blant de kristne i Tyatira, men bare til en viss grad. Her kan vi spørre om lignende innflytelse gjør seg gjeldende blant kristne i dag. Står vi i fare for, av praktiske eller forretningsmessige grunner som det så fint kalles, å inngå kompromisser eller la oss prege av det som de fleste mener, for å hevde oss som kristne?

HERREN VIL OMVENDELSE

Men Herren har ikke slått hånden av Jesabel. Han har gitt henne tid til å omvende seg. Han vil at hun skal omvende seg, men hun vil ikke omvende seg fra sitt horeliv. Se, jeg kaster henne på sykeseng (v.22). Det blir et sykeleie som hun ikke skal stå opp fra, altså en uhelbredelig sykdom. Og de som begår ekteskapsbrudd med henne, skal komme i stor trengsel, hvis de ikke omvender seg fra hennes gjerninger. Det er ikke spøk når Herren kaster en kristen i trengsel på grunn av hans synd! Hennes barn vil jeg rykke bort ved død (v. 23). Ordet barn har to betydninger her. Det er barn hennes budskap har født. De er hennes og ikke Guds barn. Det er også barn som er født som følge av seksuelle forbindelser. Ordet skal forstås om begge måter.

RANSAKELSE

Og alle menighetene skal kjenne at jeg er den som gransker nyrer og hjerter (v.23). Utrykket nyre betegner det indre mennesket. Herren kjenner det innerste i oss, han kjenner våre hjerter og ransaker vårt innerste sjelsliv. Hva hjelper det om vi får alle kristne til å tro at «dette kan da ikke være galt», når Herren sier det motsatte. Det er lett å få mennesker med på det som er galt. Men så vanskelig det er å få mennesker, selv kristne, til å rette seg etter Guds ord!

Han som ser alt og vet alt om alle ting, han skal gjengjelde enhver etter hans gjerninger. Det blir alvorlig når Herren finner at vi har vendt oss bort fra hans ord. Da vil han gjengjelde oss etter det vi har fortjent. Da er alt håp ute. Dette menighetsbrevet er nettopp skrevet for at vi skal frelses fra dette. Vi har fått det for at vi skal ta oss i vare for disse avveiene og omvende oss fra dem før det er for sent.

Fra Hva Ånden sier til menighetene,
Lunde Forlag, 2009

JESUS UTENFOR

Av J. F. Løvgren

Det var på vitnemøtet ved avslutningen av festen i Guds samfunns rommelige kirke.

En mann kom gående oppover den ene sidegangen, uten nøling, men også uten hast. Et sus av hviskende stemmer gikk som en sakte vind gjennom den store forsamlingen:

- Det er båtbyggeren!

Noen flyttet seg urolig og ville gå, men ble likevel sittende. Andre lutet seg framover og fulgte mannen skritt for skritt med øynene. Lederne, som satt øverst, så tvilrådige på hverandre. Men så nikket pastoren, som om han ville si:

- La ham bare komme.

Mannen som var på vei til talerstolen, var ikke ung lenger, men heller ikke gammel. Det var noe underlig ved ansiktet hans. Det lå i blikket, kanskje. Det var en glød i det. Ikke en fortærende ild, men en mild varme, og likevel en ild med lys og svie i.

Han var middels høy og helst smålemmet. Men skikkelsen hadde noe spenstig og kraftig ved seg, som hos en frisk arbeidsmann.

Mens han gikk, så han ned i Bibelen han holdt åpen foran seg. Hendene som holdt den, var smale, men senete og sterke. Til og med da han gikk opp trinnene til plattformen og talerstolen, så han ned i den. Det så ut til at det han hadde øye på i boken, interesserte ham så sterkt at både forsamlingen og omgivelsene var ute av tankene hans.

Han begynte å tale før han rakk fram til stolen. Stemmen var ikke høy, men den fylte kirken til de fjerneste kroker, enda den var

en tanke sløret. Den var varm og vellydende.

Fra først gjorde han ingen henvendelse til forsamlingen. Han bare talte som om han fortalte noe – uten bestemt adresse. Likevel følte hver eneste en i kirken øyeblikkelig at han talte til dem personlig. Noen satt og stirret sultne på ham. Andre smilte overbærende og nysgjerrig.

Mannen på prekestolen hadde et drømmende uttrykk, som om han hadde fjerne syner for seg. Men hans ord var forunderlig hverdagslige og nærværende.

- Se, jeg står for døren og banker! – kan en tenke noe slikt? – at det skulle være et rom noen steder som Jesus ikke fikk adgang til?

Egentlig var det ikke noe spørsmål han rettet heller. Han bare liksom gav uttrykk for en dyp undring. Men idet han nevnte navnet Jesus med en eiendommelig ærbødig betoning, syntes plutselig alle at de aldri hadde sett noe så underlig: Jesus utenfor døren.

- Han burde jo ha vært innenfor. Han burde ha fylt et menneskes hjerte så det ikke var plass til annet. Og så står han utenfor, hjemløs, fornektet, utstøtt.

De siste ordene falt enkle, men tunge. De var uten sentimentalitet. De bare konstaterte en kjensgjerning som han ventet at alle var enige i.

- Men hvordan går det til at han er utenfor? En gang kom jeg en sen kveld til en by og gikk inn i et hotell og ba om et rom. Jeg slapp ikke inn. Hvorfor? Jeg var ikke dårlig kledd. Ingen visste noe ondt om meg. Penger hadde

jeg. Men jeg slapp ikke inn. Hvorfor? Jo. Hotellet var fullt fra før. Plassen var opptatt.

Det fulle hotellet stod med ett på plattformen. Forsamlingen så at det var noen i alle rommene, fra salongen til de små rommene på loftet. Portieren stod der med et overbærende og beklagende smil og viste den reisende ut i mørket. Jo, de så det. Det var ikke plass.

- Sånn var det da Jesus kom til jorden første gang. Det var ikke rom i herberget. Det var ikke av ondskap de henviste ham til stallen. Plassen var bare opptatt.

Også herberget og stallen på den andre siden av den mørke gårdsplassen så de klart, de lyttende tilhørerne. Ikke fordi mannen der oppe geberdet seg og tegnet med hendene. Nei, han stod rolig nok. Det var makten i ordene som gjorde det, og kanskje at han med en myk håndbevegelse slo ut, liksom i retning av hotellet eller stallen mens han talte om dem.

- Vil dere så tenke på for en nåde det er at han er blitt stående der ute. Alle følte straks endringen i hans måte å tale på. Før fortalte han dem noe. Nå talte han til dem.

- Ja, for han kunne jo ha gått sin vei, vet du. Han kunne ha oppgitt deg. Synder! Han kunne ha oppgitt deg! Egentlig hevet han ikke stemmen. Men det var noen i forsamlingen som følte det som om det runget et rop inn i deres hjerter.

- Han er blitt stående i håp om at det skulle bli plass hos deg. Hans stemme ble enda en tanke lavere, men like tydelig som før.

- Synder, han står der ennå! Hør, han banker! Slipp ham inn! Slipp ham inn.

En del unge stirret med blanke øyne. En gammel mann reiste seg halvt opp og ble stående slik med halvåpen munn. Mange gråt.

Båtbyggeren gjorde en pause mens han svelget. Gløden i øynene hans var litt sterkere. Ellers var det ikke annet tegn på bevegelse hos ham. Han var egentlig ingen pen mann. Munnen hans var for bred til det, enda den var fast med tynne lepper. Kinnbenene stod litt ut fordi han var noe mager. Likevel så en gjerne på ham. For det var et hemmelighetsfullt lys over ansiktet hans.

Nå sa han noe igjen.

- Men her står han utenfor en dør der han var innenfor før. Hvordan kom han ut? Jo, i dette hjertet flyttet så mye inn at det ingen plass ble for ham. Han ble trengt utenfor. Er det noen av dere som har latt andre ting ta hans plass i hjertet?

Omtrent midt i lokalet satt en ung gutt og en pike, side om side. De kastet et stjålet blikk på hverandre. Så rødmet de, og slo øynene ned. En del skiftet stilling og ansiktsuttrykk, som om de rustet seg til forsvar mot den brodd som de følte ville bli rettet mot deres samvittighet. Noen lente seg tilbake for å se likegyldige ut. Likevel ville de ikke gå glipp av noe av det som ble sagt.

- Hva er det så som har fått hans plass? En hemmelig synd? En ærgjerrighet? Din forretning? Et annet menneske? Din kjæreste? Kanskje du er frafallen? Og ingen vet det, uten du selv – og han. Men hør her! Du drev ham ut. Han stanset på trappen utenfor. Lenger fikk du ham ikke. Nå står han der og vil gi deg den freden du har tapt!

En ung mann bøyde plutselig hodet dypt ned. De bakenfor så at hans skuldre ristet

som om han hulket. En eldre mann hvisket til sin kone: - Se. Se på Sevrin Li.

- Ja, og på Stian Røst og piken hans, hvisket hun tilbake.

Vitnet der oppe fortsatte:

- Men denne mannen teksten handler om, hadde ikke fylt sitt hjerte med noe av dette. Han hadde fylt det med sin egen kristendom. Hjertet fullt av kristendom, men Kristus utenfor! Kan dere se det?

Pastoren bøyde seg bort til en av menighetens eldste som satt ved siden av ham og sa inn i øret hans: - Du, Bakke. Jeg synes han blir noe lang. Bakke ristet energisk på hodet.

- Nei, la ham bare holde på. Dette har vi visst godt av.

Taleren holdt på.

- Mannen sa om seg selv at han var rik og hadde overflod. Men Jesus sa at han var fattig og ynkelig. Mannen hadde gjerninger og dyder og kristelig virksomhet. Men det var ikke liv i det. For livet stod utenfor døren. Min venn! Det er dårlig bytte, å bytte bort den levende Kristus for en død vanekristendom. Men jeg undres på, om det ikke var menigheten som ...

Med et rykk satte pastoren seg til rette, mens han stirret varsomt opp på prekestolen. Forsamlingen ventet med skrekkblandet spenning på det som ville komme.

- Om det ikke var menigheten som hadde Jesus stående utenfor døren. Hører dere! Jesus utenfor sin egen menighets dør. Han kan ikke komme inn fordi det er så mye kristendom der inne. Det var ingen som helst ironi i båtbyggerens stemme eller i ordene. De bare kastet lysstreif inn over en forferdelig mulighet. Og storparten av forsamlingen følte levende hvor fattig en slik menighet måtte være - med Jesus utenfor døren. Det var ikke rart at Jesus sa at mannen og menigheten var fattig og ynkelig og naken.

- Hvordan er det så med vår menighet? Noen av lederne flyttet urolig på seg. En kunne høre at det ble bladd i salmebøkene. Flere så nervøst på klokken. Pastoren kastet et spørrende blick på sin sidemann, men fikk en uvillig skuldertrekning til svar.

- Vi har en stor menighet. Den største i byen visst. Vi konstaterer det med en viss stolthet. Noen av dere protesterer, ser jeg. Men vi gjør det. Sangkorene våre er kjent i vide kretser. Foreningene våre er godt organiserte. Bedre enn andres, tror jeg. Vi har det største av alle slag. Den største og fineste kirken. Den største menigheten. Det største orgelet. Den største søndagsskolen. Vi har det beste av alt. De beste predikantene. Den beste kirkeorden. Det er sant det mannen sa: Jeg er rik og har

overflod. Men hva sier så Jesus til alt dette?

I pausen som fulgte etter spørsmålet, gjorde pastoren en bevegelse som om han ville reise seg opp, men tok seg i det og ble sittende. Ansiktet hans hadde fått mer farge, og øynene flakket urolig. Bemerkningene som falt, opplevde han taktløse i en offentlig forsamling. Men ordene føltes som prikkende stikk i hans indre menneske, som rivende klør i betent kjøtt.

- Vi har den rette lære, kom det videre. Våre dogmer føyer seg logisk sammen som perler på en snor. Og godt er det. Men hvilken plass har Jesus i det, med sitt liv og sin kjærlighet. Hva sier han til det hele? Kanskje et sårt, hjelpeløst: Se, jeg står for døren og banker. Jeg står utenfor.

Se for en plass tilstelningene får i vår kristelige virksomhet. Det er konserter og basarer og underholdning av alle slag. Vi konkurrerer med hverandre som i en annen forretning. Det kristelige maskineri fyller våre menigheter. Hvor får Jesus plass mellom alt dette? Står han ...

Plutselig satte en i å synge. Folk kvakk og så seg forskrekket om. Men bare et øyeblikk etter falt de til ro. Så falt en og annen røst inn. Om litt sang mange med.

Båtbyggeren var stoppet opp. Først så han forundret og hjelpeløst ut over forsamlingen mens den varme gløden sloknet i øynene hans. En mørk rødme spredte seg langsomt opp fra halsen og ut over ansiktet. Han strøk seg famlende over pannen med den senete hånden sin. Så vaklet han ned og gikk med lutende rygg på plass.

Men da de var midt i verset, reiste en middelaldrende kvinne seg. Tårene løp nedover

kinnene hennes uten at hun forsøkte å tørke dem vekk. Da verset var til ende, sa hun med skjelvende stemme:

- Hvorfor synger dere? Vil dere synge Jesus ut? I mange år har Jesus stått utenfor min hjertedør. I kveld har jeg sluppet ham inn. Hvorfor synger dere?

Forsamlingen var forbløffet og skamfull. Ingen fortsatte å synge. Det ble en trykkende pause mens kvinnen satte seg ned og tørket øynene.

Men pastoren syntes å være situasjonen voksen.

- Vi gleder oss med søsteren over det som er hendt med henne, sa han smilende. Tross de vennlige ordene var stemmen en smule kald og forretningsmessig, men den kunne kanskje ikke være annerledes under slike omstendigheter.

- Jeg tenker det er så mange av sangkoret til stede ennå at vi kan få en sang til slutt. Han nikket spørrende til dirigenten.

Den skallete og tynne sanglederen reiste seg og tok et overblikk over stillingen. Blikket hans gikk søkende og tellende rundt i kirken. Så vendte han seg ærbødig til pastoren.

- Jo, det lar seg nok gjøre.

Fra Våre lamper slokner,
Norsk Luthersk Forlag, 1942
Språklig oppdatert ved red.

EN TAKK AV HELE MITT HJERTE

Av evangelist René Villegas

-Vi møttes igjen i Sucre, Bolivia i 2016. Vi hadde ikke sett hverandre på mange år. Jeg ble innbudt til å besøke Såmannens kontor slik at vi kunne snakke sammen. Etter noen dager møtte jeg opp, og da fikk jeg et eksemplar av Husandaktsboken av Carl Olof Rosenius på spansk.

Det er René Villegas som sier dette. Han har vært ansatt i «Såmannen» siden 2019.

Hilsenen kom etter at Marit og Ingar Gangås i april 2025 var hjemkommet fra Bolivia og Peru. Her forteller han om hvordan han selv, familien og andre er blitt berørt av de klare evangelietonene gjennom Rosenius.

Han skriver: «Jeg har gått og tenkt på at dette vil jeg gjerne dele med misjonsvennene som støtter arbeidet i bønn og offer, kanskje det

kan være til trøst og oppmuntring for noen.»

Vi lar ham selv fortelle:

LESNING AV ROSENIUS

FORVANDLET VÅRE LIV

Familien begynte å lese i den allerede neste dag. Etter hvert som vi fordypet oss i denne boken, begynte den å opplyse våre hjerter med det sanne evangelium om Jesus Kristus. På en uforklarlig måte ble vårt liv fylt med Guds fred. Det forandret totalt vår måte å tenke på i forhold til vår frelse.

Vi begynte å skjønne at den rette medisinen til sant liv for våre døde sjeler var Ordet om Jesus. Han er vår frelse! Uten ham er vi fortappt! Videre ble det snart klart for oss at alle våre gode gjerninger for å oppnå noen som helst form for gunst hos Gud, var totalt

René leder påskemøte i Pampa Aceituno

forgjeves. Alt er ferdig i Jesus! Vi fikk se at det å åpne våre hjerter og bare ta imot denne store gaven var nok. Tenk, Jesus Kristus stiger selv inn i vårt liv når vi inviterer ham inn! (Joh 19:30; Ef 2:8-9).

Vår frelser, Jesus Kristus, har i ett og alt oppfylt lovens krav (Matt 5:17-18). Han har utstått straffen som vi skulle hatt (Jes 53:5).

Denne helt spesielle boken kastet lys over så mange ting, og ikke minst om det Jesus har gjort for oss (Joh 3:16). Guds Sønn gikk inn under våre kår, vår ufullkommenhet, og vi fikk del i hans fullkomne lovoppfyllelse. Ved hans liv og død har vi fått en full syndstilgivelse. Er ikke dette et vidunderlig budskap? Hvilken trøst og hvile det ble for våre sjeler! Med stor grunn utbryter også apostelen Paulus: «Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, han som elsket meg og gav seg selv for meg» (Gal 2:20). Videre sier han: «For meg er livet Kristus og døden en vinning» (Fil 2:20).

Nå kan også jeg istemme det samme av hele mitt hjerte. Som et resultat av dette kan vi ikke annet enn å leve for Jesus.

MANGE BLIR BERØRT

Husandaktsboken revolusjonerer mange hjerter her ute. Vi hører stadig vitnesbyrd om at den endrer livene til noen nye. Det er flere som ved lesning av andaktene har overgitt sitt liv til Jesus. Jeg vil nevne ei som bor i ei landsbygd langt ute på landet. Hun er sykepleier, og en dag kontaktet hun meg for å fortelle: «Denne andaktsboken berørte mitt hjerte. Ved sengetavlen min måtte jeg bøye mine knær og bekjenne mine synder og be om nåde. Jeg kunne ikke annet enn å invitere

Jesus til å komme inn i mitt hjerte for å bo hos meg...»

EN BOK I HÅNDEN ER SOM EN SKATT

Det er et stort privilegium for meg å få være med på dette. Gode og sentrale bøker om frelsens sannheter er som en skatt. Av og til erfarer vi også her ute at vitnesbyrdet og opplæringen så snart blir glemt. Med en bok i hendene er det noe annerledes. Den er det mulig å ta fram igjen, på nytt og på nytt. Og den kan leve videre der det ikke lenger er noen som forkynner.

FÅR HØRE EVANGELIET PÅ SITT MORSMÅL

Dette året har jeg begynt å lese inn andaktene fra «Den lille husandaktsboken» (Korte dagbetragtninger av Rosenius) på stammespråket quechua. På landsbygda finnes det fortsatt noen, særlig eldre, som hverken kan lese eller skrive. Disse bor ofte svært avsides, langt fra de store sentra. Mange av dem bor på steder der det ikke er noen forsamling å gå i, heller ingen evangelist eller budbærer som bringer dem evangeliet.

Jeg leser inn én andakt for hver dag og sender det ut via mobiltelefonene deres, på WhatsApp, som snart alle her ute har tilgang til. Jeg begynte med dette første januar, og nå er antallet som mottar disse daglige dryppene, kommet opp i over 250, og antallet øker for hver dag. Nye får høre gjennom venner og bekjente, og flere av dem tar kontakt for å bli inkludert på listen. At de får høre evangeliet på sitt morsmål, selv om noen av dem også kan forstå spansk, har vist seg å være en spesiell døråpner inn til hjertene.

...

Fra spansk ved Ingar Gangås

GUDS ORD ER LEVANDE!

Dagfinn Natland

Av Dag Rune Lid

– I yngre år hadde eg ved eit tilfelle kome til å slå opp i ein bibel. Augo mine fall på setninga: «Den som syndar, skal døy!» Mang ein gong trega eg på at eg slo opp i den Bibelen. Men Guds ord er levande, og dette ordet sleppte meg ikkje. Det sat som spikra i samvitet.

Det er Dagfinn Natland (74) som uttrykkjer seg slik. Han er fødd og oppvaksen i fjellgrenda Natland, som ligg 300 meter over havet, men han bur no nokre kilometer unna, i Fjellberg i Suldal kommune inst i Ryfylke i Rogaland.

– Bibelordet som eg hadde høyrte i unge år, førte til at eg kom inn i ein veldig dødsangst som varte i fire år på slutten av 70-talet. I lange periodar var eg borte frå arbeidet. Det var ei forferdeleg tid. Då kunne eg sjå for meg mi eiga gravferd, og det stod for meg: No døyr du, og du går fortapt! Eg kjempa med Gud, men eg ville ikkje omvenda meg!

– Eg hadde det på same vis som Mathias Orheim syng: «Eg tenkte då eg levde i syndelivet vilt: Skal eg ein kristen verta, er all mi gleder spilt...» Eg hadde alltid trudd at dei kristne hadde rett, og at eg ein dag

måtte få del i det. Men eg tenkte alltid at det skulle skje seinare. Dette er djevelen sin strategi, som har ført mange i den evige fortaping, understrekar Natland.

ORDET ER LEVANDE

– Så var det ein søndagskveld i mars 1980. Det hadde vore møter på bedehuset. Eg lengta etter fred, og eg hadde vona at nokon hadde kome og bedt meg med på bedehuset – men ingen kom. Plutselig, i ein lynglimt, var det som eg såg dei 10 bodorda tindrande klart for meg. Så lydde ei røyst: «Du står tiltalt på alle punkt! Du har synda deg til døde! Det er berre helvete igjen for deg!»

– Då tenkte eg: No klikkar det heilt for meg! Noko verre enn dette hadde eg aldri opplevd, og eg makta ikkje dette lenger. Eg snakka med mor mi om situasjonen, og ho sa at eg måtte ringje til ein truande onkel av meg.

– Då eg skulle ta telefonen for å ringje, kom det eit nytt angrep frå djevelen og ho sa han: «Du må ikkje ringje! Du kjem berre til å få det bekrefte ut frå Guds ord, at du

har synda deg til døde! Det er berre helvete igjen for deg!» Men no måtte eg ringje! Eg kunne ikkje gjere noko anna, seier han.

– Det blei ei underleg telefonsamtale. Eg gløymer aldri det onkel sa. Han sa ikkje det eg trudde han skulle seie. Han sa derimot at Jesus døydde nettopp for dei dødsdømde. Etter kvart som onkel la ut Guds ord for meg, vart det som om ei sanning vart stadfesta for mitt hjarta. Det blei ein kveld eg aldri gløymer. Tenk at Jesus døydde for meg! Eg måtte ut i uthuset, og der takka og gret eg.

– Det var byrja å gå opp for meg at det var ein som var gått i døden for meg. Han hadde teke på seg dommen og straffa for meg, og «Jeg som til helved skyldig var, Er Jesu brud og Gud min far.». Det var heilt ufatteleg!

FØLELSANE FORSVINN

– Det gjekk nokre dagar. Det følbare var forsvunne, og eg opplevde at eg var like ugudeleg som før. Eg kjempa og kjempa, og eg tenkte at det var visst ikkje for meg likevel, dette med Jesus. Eg trudde gamle Adam døydde då eg vart ein kristen. Men aldri før hadde eg sett meg så urein som no.

– Eg skulle prøve å køyre på møte, men djevelen var så sterk. Då eg var komen ei mil heimanfrå, var det som djevelen kom inn i bilen til meg og sa: «Køyrer du lenger no, vil bilen hamne utanfor vegen.» Det gjorde at eg måtte snu bilen og køyre heim att.

– Neste kveld prøvde eg på ny, og då klarde eg kome meg gjennom slik at eg kom på mitt første møte. Men då sa djevelen: «Eg

skal ta deg når me køyrer heimover att.» Eg var så oppteken av dette at eg fekk lite og ingenting med meg frå møtet.

– Emissæren kom å tala til meg, men eg følte eg var så urein i mitt eige hjarta. Det kunne ikkje vere rett med meg.

– Så var det ein kveld eg hadde lagt meg, og Bibelen låg på nattbordet. Då eg slo han opp, fall augo mine på Gal 2:20: «Eg er krossfest med Kristus. Eg lever ikkje lenger sjølv, men Kristus lever i meg. Det livet eg no lever i kjøtet, det lever eg i trua på Guds Son, han som elska meg og gav seg sjølv for meg.» Gud talte igjen til mitt hjarta, og igjen fekk eg kvile i det fullenda frelsesverk. Det var for meg! Eg fekk ha frelsesvissa i Ordet!

– Seinare har det vorte mykje kamp. Ein kristen vert aldri ferdig med denne kampen mellom ånd og kjøt så lenge han er her på jord. Det er som sangaren syng: «Jeg bærer et kjød, dets liv er min død, det piner og plager meg hver dag. Å elske og tro, i nåden å bo er alltid min sværeste sak», seier Natland.

UT FOR Å VITNA

I 1985 vart hans spurd av Misjons-sambandet (NLM) om han på fritida kunne ut og vitne litt.

– Det svarte eg ja til. Men no oppstod ein ny kamp. Djevelen kom på ny, og no sa han: «Det kan ikkje stemma at du skal ut å forkynna Guds ord – slik du er!» Det førte til at eg bestemde meg for å ringje til krinssekretæren i NLM. Eg ville seie at eg kunne nok ikkje ut å reise med Guds ord likevel.

– Men før eg kom så langt, måtte eg kløyve noko ved ute på tunet. Då blei det plutselig så stilt rundt meg, og ei stemme sa: – Dei forlét alt og fylgde han.

Ikkje før orda var sagde, ringde telefonen. Det var ei kvinne som ringde. Ho hadde vorte minna om eit ord ho ville gje meg. Det var akkurat frå dei same versa som eg nettopp hadde høyrte. Der stod det også at Herren sa: – Eg skal gjera deg til menneskefiskar.

– Dermed vart det ikkje til at eg ringde sekretæren, og sidan har eg reist som fritidsforkynnar. Likevel har eg ofte tenkt at eg skulle visst aldri reise og forkynne Guds ord. Eg slit med å få noko å gå med, men likevel vågar eg ikkje å seie nei. Eg har hatt mykje anfekting med kallet, men eg har også opplevd den store velsigning det er å få vere med å så ut Ordet, understrekar han.

Han talte på møter om kveldane, og jobba

som elektrikar på dagtid. Det var møteseriar der han kunne tale både ei og to veker, men køyrde heim om kveldane.

– Eg var til dømes på Fiskå og talte, og då var det akkurat 16 mil tur/retur i tillegg til ferja. Der var eg i 14 dagar og overnatta berre frå ein laurdag til sundag.

– Det var på 80-talet, og det var ei spesiell tid. Det var så ope å forkynne Guds ord, og når eg køyrde heim om kveldane, gav Gud meg ein ny bodskap til neste kveld. Det var ei veldig underleg tid, seier predikanten.

PRØVINGAR

Han hadde sterk hovudverk frå 1975 og gjekk i 27 år på smertestillande for dette.

– På slutten av denne perioden varte den fryktelege hovudverken i to og eit halvt døger samanhengande. Då ringde kona til legen, og han kom. Han gav meg det sterkaste han hadde.

– Eg hugsar han la det oppe på eit skap og

sa: «Dette må ikkje nokon andre få tak i, for det er så sterkt.» Det var det nok også, for eg klarte mest ikkje å gå på golvet. Men det tok ikkje hovudverken. Neste dag var det like gale, og eg visste ikkje kva eg skulle gjere.

– Då ringde eg til ein onkel av meg, ein bror til far, og fortalde korleis eg hadde det. Eg spurde om dei kunne be for meg. Då gjekk det ein halvtimes tid, og så skjedde det plutsleg noko. Eg opplevde det som om nokon drog noko av meg, og hovudverken vart borte.

– Eg vart så velsigna så eg ville nesten flyke som fuglen. Eg hadde litt hovudverk også seinare, men aldri slik at eg vart liggjande

i fleire døger. I dag har eg ikkje hovudverk lenger, seier han.

FORKYNNAREN

Det ligg Dagfinn Natland på hjarta å forkynne at sjelene må vakne opp og bergast frå helvetets gru.

– Då Paulus formante sin unge medarbeidar, skreiv han: «Forkynn Ordet! Ver budd i tid og i utid. Overtyd, tal til rette og tal til trøyst, påminn med alt langmod og all lære.» Det er også vårt kall i dag! Me må ikkje slå av på Ordet!

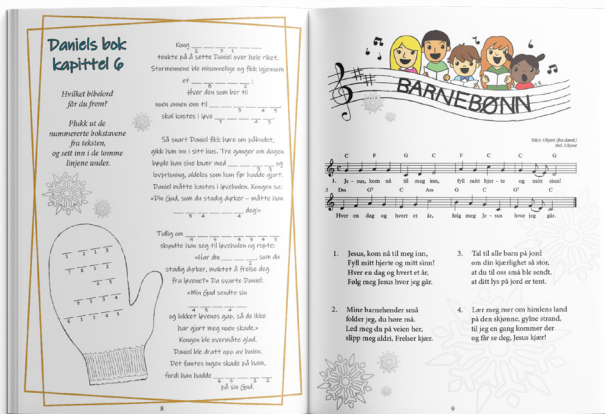
...

Barnebladet Nøkkelen

NLL gir ut barnebladet Nøkkelen, som kommer med 10 nummer i året. Gjennom enkle andaktsstykker, fortellinger, bibelleseplan med mer ønsker vi å gjøre barna kjent med den viktigste Nøkkelen, Jesus vår Frelser!

Et års abonnement koster
200 kr.

Bladet kan bestilles på
nokkelen.adresse@nll.no
mob: 458 02 672
eller ved å scanne
QR-koden med mobilen.

UTDRAG AV ÅRSMELDING FRA NLL

Av landsstyret

«For vi kan ikke la være å tale om det som vi har sett og hørt.» (Apg 4:20)

Er det slik for oss som bærer kristennavnet, at det har blitt en brann i hjertet? Er det en nød at flere må få høre dette budskapet som er i stand til å sette mennesker i frihet og gi dem del i evig liv? Har vi i arbeidsåret som ligger bak, sett noe, hørt noe, i samfunns-livet med Jesus, som vi ikke kan tie med? Et samfunn med Jesus i Ordet og bønner hvor synden har blitt avslørt, men hvor en likevel har fått bytte synd med nåde! For Jesu blod renser fra all synd! Kan vi tie om dette samfunn med Jesus, hvor hans *fullbrakt* på Golgata borger for at vi får bytte kjødets stadige syndeforderv med Jesu stadige fullkommenhet for Gud? Kan vi tie om ham?

Apostelen Paulus vitner for Kolosserne: «Og ham forkynner vi, idet vi formaner hvert menneske og lærer hvert menneske med all visdom, for å framstille hvert menneske fullkomment i Kristus.» (Kol 1:28)

La oss bønnfalle Faderen om Den hellige ånd, at den enkelte kan se og høre Jesus i Ordet, så vi ikke kan tie om det vi har sett og hørt!

Når vi ser tilbake på arbeidsåret som ligger bak, er det med både glede og sorg. Vi gleder oss over at en nådig Gud ennå kaller mennesker inn i samfunnet med seg, og at han kaller dem inn i sin tjeneste. Det er stor glede når vi tenker på de stedene virksomheten har vært stabil og trofast i en årrekke. Vi gleder oss også når vi tenker på de stedene det i senere tid har blitt opprettet kontakt og startet virksomhet.

Så er det med sorg vi ser hvordan vi som land og folk lever stadig mer på tvers av Hans gode vilje – til skade for oss selv. Alternative ideologier og menneskelige tankebygninger overtar plassen de kristne verdiene har hatt gjennom generasjoner, og vi har bare sett begynnelsen på de følgene dette må få i samfunnet vårt.

Motstanden mot det som er sant og godt, tiltar i takt med åndsutviklingen i folket vårt, og det er grunn til å rope til himmelens Gud om at Han må ta seg av oss. Vi kan lese i Bibelen om hvordan Han igjen og igjen måtte dra Israels folk inn igjen til seg når de ble gjenstridige og vendte seg til andre guder.

Det kunne se ut til å være av det onde når Herren sendte plager inn over folket, men når det førte til at de vendte om til Ham igjen, var det den største velsignelse.

Oppdraget for Norsk Luthersk Lekmannsmisjon er å spre ut Guds levende ord slik det står, og å lokalt være et åndelig hjem for de troende. På den måten kan nye få et møte med Gud, og de som hører Ham til, få hjelp til å bli bevart på veien frem mot det store målet – Himmelen.

Alle årsmeldingene er å lese på nll.no.

Nytt landsstyre ble valgt under sommer-samlingen og er følgende: Fredrik Thorbjørnsen (formann) og Reidar Heian (nestformann). Dag Rune Lid, Kristian Fjære og Olav Fossdal er styre-medlemmer. Gunnar Fossli er 1. vara, Halvor Mangelrød 2. vara og Sigurd Brennsæter 3. varamann.

JOSVA 20-21

Av Martin Fjære

Av de førtiåtte byene som ble tildelt levittene, skulle seks byer også ha en annen viktig funksjon i samfunnet. De skulle være tilfluktsbyer for den som i vanvare tok livet av noen. Livet var ukrenkelig, og slektene kjente seg forpliktet til å reagere om noen av deres egne ble drept. Ansvarsfølelsen for sine egne var verdifull, og reaksjonen utfra synet på livets ukrenkelighet, var nok også på sin plass.

I våre dager forbindes blodhevn kun med ærekrenkelse, kjødelig ærgjerrighet og ond hevnlyst. Det spilte nok også inn på Josvas tid, men blodhevnens egentlige funksjon var en annen.

Tanken om at livet bare skulle gå videre som om ingenting hadde hendt, er helt fremmed. Guds suverenitet over liv og død løftes frem. Han tilkjennegir en klar reaksjon på at et menneske er drept, også om det har skjedd i vanvare!

I våre dager rister man på hode av en slik praksis, samtidig som man diskuterer retten til fosterdrap og om ikke hver og en burde få velge når en selv vil dø en «verdig død». Selv om vår lovgivning tidligere var sterkt preget av de bibelske rettsprinsipper, vil tidsånden til syvende og sist definere rett og galt i verden.

Slik skulle det imidlertid ikke være blant Guds folk. Der skulle tilfluktsbyer etableres, ikke mer enn en dagsreise borte for noen israelitt.

Byens eldste skulle i første omgang vurdere den enkelte drapsmanns sak og deretter gi

boplass for den ulykkelige som uforvarende hadde blitt drapsmann. Dette var så visst ikke en redningsmulighet for den som forsettlig tok livet av andre. Da ville det ikke engang hjelpe om han søkte tilflukt ved brennofferalterets horn, han skulle dø (2 Mos 21:14).

Men om drapet hadde skjedd i vanvare, var det fortsatt et liv som var gått tapt, og det er galt, om Herren ikke har befalt det (4 Mos 35:33-34): «Dere skal ikke vanhellige det landet dere bor i. For blod vanhelliger landet, og landet kan ikke få soning for det blod som blir utøst der, uten ved at den som utøser blodet, må dø. Du skal ikke gjøre landet dere bor i urent, det landet der jeg bor midt iblant dere. For jeg er Herren, som bor midt iblant Israels barn.»

UFORSETTLIGE HANDLINGER

Følgene var uunngåelige selv om det var et drap som var begått i vanvare. En var å regne som en drapsmann, og en hadde et liv på samvittigheten. Konsekvensene ble store for livet videre, og den eneste trygge boplassen etter Herrens forordning var nærmeste tilfluktsby. Beveget man seg så mye som en meter utenfor, var blodhevnere i sin fulle rett til å ta livet av drapsmannen.

Taler ikke dette til oss om at selv en uforsettlig handling som får store konsekvenser for andre, ikke bare kan forbigås i stillhet? Det er ikke riktig overfor Gud eller den rammede part at man lever videre som om ingen ting har hendt. Kan hende er det rett at det medfører begrensninger for livet videre og begrenset bevegelsesfrihet. Det er andre som lider på grunn av det som er skjedd. Det

ligger et ansvar også i det som er skjedd uten forsett. Det ligger et ansvar der man handlet i beste mening, men allikevel påførte andre tap eller skade. Resonnementet er selvfølgelig i økonomiske saker, men kanskje ikke så selvsagt i mellommenneskelige forhold. Der må den forulempede ofte bære omkostningene, mens motparten seiler videre i sol og medvind under flagget av at «en gjorde så godt en kunne» eller «sånn var det vanlig å gjøre det». Det kan være en skjult måte å unndra seg et moralsk ansvar på! Hva om Gud dømmer annerledes?

På den andre siden er det heller ikke riktig å agere likt overfor en forsettlig og en uforsettlig ugjerning. Josvas bok vitner om begge disse saksforhold.

FORBILDER – MEN PÅ HVEM?

Og alt som før er skrevet, det er skrevet til lærdom for oss, for at vi skal ha håp ved det tålmodet og den trøsten som Skriftene gir (Rom 15:4).

Vi vil stille oss spørsmålet: Hvem er så disse drapsmenn i Josva 20 forbilder på? Hvem er det det siktes til når mennesker i århundrer etter århundrer skal lese og lære og få se noe i dette kapittelet om tilfluktsbyene?

Vel, de drapsmenn det her er snakk om, er ikke forbilder på mennesker som lever i synd, som planlegger og forsvare sine «drap», for så å flykte unna for å kunne fortsette. Nei, slike skulle byens eldste utlevere til blodhevneren. De skulle dø. Slik er det ikke noe evangelium i Skriften for den som vil fastholde og forsvare sine synder.

Det er heller ikke annerledes med tanke på vår gamle natur, som tvers igjennom er syndig, beregnede og slu. Forbildet i tilfluktsbyene viser at det heller ikke finnes noe evan-

gelium, godt budskap, for den gamle Adam i Bibelen. Den gamle Adam dreper stadig, med fullt forsett, i tanker og i ord. Evangeliet om at Gud har overgitt vår synd og vår gamle natur til Kristi pinefulle død i synderes sted, kan aldri bli godt nytt og et fristed for vår syndenatur, slik at vi skulle kunne flykte unna Åndens stadige dødelse av kjødet! Selv om kjødet «pynter seg» med kristelig aktivitet, bibellesning og bønn, så skal det hogges ned som den forsettlige drapsmann ved alterhornene og ikke slippes inn i friheten.

EVANGELIETS FRISTAD

Evangeliet er derimot en herlig fristad for den botferdige synder som er like skyldig som alle andre, og som tidvis ser seg selv som den største synder av alle. En fristad for den som helt rettmessig har blodhevneren, Guds rettferdige reaksjon, i hælene. Forskjellen ligger i at han ikke kan skjule noe for Gud. Han kan ikke forsvare sine lyster og sine motiver. Han er helt og fullt skyldig. Han kan ikke engang forsvare seg med at synden var gjort uten forsett. For lysten til synd er påtrengende og fallet en stadfestelse av at lysten var der på forhånd. Allikevel er Jesus Kristus en «fristad» for slike virkelige syndere (drapsmenn).

Salig er det mennesket som Herren ikke tilregner misgjerning, og som er uten svik i sin ånd (Sal 32:2). Fristaden er evangeliet og den åndelige virkningen av det:

I Jesu død døde du fra alle dine synder, fra alle dine lovbrudd og fra Guds vredesreaksjon over deg. I og med Jesu liv er Guds rettferdighetskrav over deg oppfylt! I hans oppstandelse får du begynne å leve for Gud. I HAM har Faderen gitt deg alt. I Ham er en fristad og et tilfluktsted for deg! Flykt inn i dette budskapet, og du er berget!

Gud har gjort denne fristaden i stand for deg.

Redningen ligger utelukkende i budskapet om hva han har gjort, hva han har fullbrakt, hva han er i Guds øyne, i ditt sted. Derfor er budskapet om tilfluktsbyen Jesus Kristus en fullstendig avvisning av alt vårt eget. All vår medvirkning, enten vi regner den som ond eller god, er utelukket.

Frihetsbudskapet om denne stedfortredende død, er et stadig dødsbudskap for den gamle Adam, for det var virkelig vår gamle Adam han døde med! Paulus vitner derfor: «Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg» (Gal 2:20a). Etter Golgataverket er det eneste rette å akte seg som død for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus. Og siden kjødet var medregnet i Kristi død, lyder det til den som stadig har med seg sin gamle natur: «Så død da deres jordiske lemmer...» (Kol 3:5a).

Jesus Kristus er vår herlige fristad for Gud, hvor han har tatt hele ansvaret for oss. Men kjødet tanker og gjerninger avvises alltid i porten, fristaden er ikke opprettet for kjødet!

BLODHEVNER ELLER LØSER?

Så kunne vi spørre: Hvem er blodhevneren? Intuitivt tenker vi nok ofte i retning av en hevngjerrig, blodtørstig og uforsonlig person som vil forsvare slektens ære. Slikt er heller ikke ukjent i mange kulturer i dag. Men i egentlig forstand peker Skriften i en annen retning.

Det hebraiske ordet som er oversatt med «blodhevneren», er det samme ordet som i Ruts bok oversettes med «løser». Da dreier det seg om en person som reiser seg som beskytter av familiens rettigheter. En som på rettferdig vis verner om de vergeløse og svake i sin familie. I Jes 41:14 står det like frem at Herren selv er Israels løser: «Frykt ikke, Jakob, du usle makk, du Israels lille flokk!

Jeg hjelper deg, sier Herren. Din gjeløser er Israels Hellige.»

Men vi må ha med begge betydningene av ordet, for Herren er på en fullkommen måte både blodhevner og løser. Han er den som dømmer rettferdig om alle ting, og som reiser seg mot den som øver vold og mord mellom hans barn, hans skapte mennesker. Han er en hevner over ord og gjerningen som fikk uante konsekvenser (jif Adams fall).

Har du aldri tenkt i ditt stille sinn, eller rettere sagt opprørte sinn, at det hadde vært mye bedre om dette eller hint menneske ikke eksisterte i din hverdag? Ønsket noen dit «pepperen gro»? Ord som degraderer andre mennesker og deres betydning. Ord og karakteristikker som i flere generasjoner kommer til å stille andre i et dårlig lys.

Her er tanker og ord som er mye mer alvorlige enn vi aner. De har et døds potensial med seg som er mye verre enn vi tror. Og de voldet død og ødeleggelse i mye større utstrekning enn vi forstår.

SB 493 Eit ord er ei pil...

Så er det liv på samvittigheten, drap i tanker og ord. Og det medfører skyld, selv om en ikke hadde tenkt eller planlagt noe så stygt. Men Gud er like fullt en hevner av alt slikt, og han reiser seg i rettferdig vrede. Den skyldige er dødsens, for er der skjedd en blodsutgytelse, kan den bare sones med blodsutgytelse.

Når drapet er et faktum, kan ikke drapsmannen være trygg noen stund. Det er umulig å vite hvor eller når blodhevneren dukker opp. Og når han kommer, er det for sent å flykte. Det bør alle mennesker tenke på som ennå ikke har kommet frem til fristaden

Jesus Kristus.

Herren sørget for at tilfluktsbyene var jevnt fordelt i landet og ikke mer enn en dagsreise borte. Han hadde også gitt påbud om å sette i stand veiene (5 Mos 19:3), så drapsmannen kunne flykte uhindret mot redningen.

HERRENS VISE RÅD

Ja, Herren er god! Han tenker på alt på forhånd. Han legger til rette for at vi skal kunne berges fra hans hellige vrede og hans rettferdige hevn. Guds ord har han plassert i vår nærhet gjennom bibelboka. Guds ånd leder til Kristus gjennom troens ord:

«Men rettferdigheten av tro sier: Si ikke i ditt hjerte: Hvem skal fare opp til himmelen? – det vil si, for å hente Kristus ned. Eller: Hvem skal fare ned i avgrunnen? – det vil si, for å hente Kristus opp fra de døde. Men hva sier den? Ordet er deg nær, i din munn og i ditt hjerte. Det er troens ord, det som vi forkynner» (Rom 10:6-8).

I tilfluktsbyen skulle det gis bolig til drapsmannen inntil saken var prøvd på rettferdig vis for menigheten. Ble det dømt at det dreide seg om et uforsettlig drap, ble det heller ikke eksekvert noen dødsstraff, men skulle drapsmannen fortsatt være trygg, måtte han vende tilbake til tilfluktsbyen og fortsatt oppholde seg innenfor byens grenser. Det var en grense Herren selv hadde satt for blodhevneren. Slik han om lag femti år tidligere satte opp en absolutt grense for sin rettferdige dom i Egypt: «For samme natt vil jeg gå gjennom hele landet Egypt og slå i hjel alt førstefødt i landet Egypt, både folk og fe. Og over alle guder i Egypt vil jeg holde dom. Jeg er Herren. Blodet på de husene hvor dere er, skal være til et tegn for dere. Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi. Intet dødelig slag skal ramme dere når jeg slår landet Egypt»

(2 Mos 12:12f).

Her er det også Herren som er hevneren, men også løser for sitt folk. Innenfor blodets grense skal «intet dødelig slag ramme dere». Lammets blod – Jesu blod er en absolutt grense for Guds rettferdige vrede. For blodet vitnet om en stedfortredende død.

Så kunne drapsmannen etter menighetens avgjørelse reise tilbake til tilfluktsbyen, det trygge, avgrensede området.

YPPERSTEPRESTENS DØD

Hverdagen videre i denne byen var en redning, men også en stadig påminnelse om at drapet som hadde skjedd, gjorde landet urent, og blodhevneren var i sin fulle rett til å drepe utenfor byens absolutte grense. Det ble det ingen endring på så lenge ypperstepresten levde. Men etter yppersteprestens død var situasjonen helt annerledes, da var det ikke noe mer å hevne. Da ble ikke Guds land ureint om han som hadde forvoldt en annens død, vendte hjem igjen. Den «gamle» yppersteprestens død hadde så stor og avgjørende betydning. Videre var livet under den nyinnsatte ypperstepresten total frihet fra tidligere blodskyld.

I Jesu død og oppstandelse finner vi både den «gamle» yppersteprestens betydningsfulle død og den «nye» ypperstepresten som er det stadige vitnesbyrdet om et nytt liv i frihet, uten frykt for blodhevneren.

«For en slik yppersteprest var det vi måtte ha – hellig, uskyldig, ren, skilt fra syndere og opphøyet over himlene, en som ikke daglig trenger til, lik yppersteprestene, å bære fram offer, først for sine egne synder og deretter for folkets. For det gjorde han én gang for alle da han ofret seg selv» (Heb 7:26f).

...

MØTEKALENDER

AUGUST

27.-31. Fogn

*John Peder Samdal, Ole
Heggdal og Aron Berre*

SEPTEMBER

4.-5. Sira/Gyland

Martin Fjære

6. Frøyland

fellesmøte Agder/Rogaland

Martin Fjære

6.-7. Årnes

Per Bergene Holm

9.-14. Bibelskoletur i

Trøndelag: Nardo, Lauvsnes,
Mosvik, Bangsund, Bang-
dalen, Steinkjer og Hurdal

*John Peder Samdal og
Reidar Heian*

11.-14. Tørvikbygd

Sighjörn Agnalt

12.-14. Nærbø

Curt Westman

14. Fossnes*

Erik Asdahl

16.-21. Mosvik

Odd Eivind Stensland

19.-21. Elverum, Drevsjø
og Rena

Asbjørn Fossli

20.-21. Langli

Bjarne Gjuvsland

21. Fossnes*

Lars Fredrik Ellingsen

26.-28. Solgry

*Øyvind Samnøy og
Finn-Widar Knutzen*

28. Fossnes*

Reidar Heian

30.09-06.10 Østre Kvelde

Sighjörn Agnalt

OKTOBER

1.-3. Bømlo

Martin Fjære

1.-5. Østre Kvelde

Sighjörn Agnalt

3.-5. Seimsfoss

*Steinar Guddal og
Martin Fjære*

7.-16. Arequipa, Peru

*Ingar Gangås og
Martin Fjære*

8.-12. Varhaug

John Peder Samdal

11.-12. Årnes

Asbjørn Fossli

11.-12. Langli

Per Bergene Holm

12. Fossnes*

Tommy Bjelke Andersen

17.-19. Steinsdalen

Aron Berre

19. Fossnes*

Asbjørn Fossli

23.-24. Nordanger, Radøy

Martin Fjære

24.-26. Ungdomsleir

Ersdaltun (se lenger ned)

26. Fossnes*

Bjarne Gjuvsland

26. Voss

Martin Fjære

28.-29. Tysse, Osterøy

Martin Fjære

UNGDOMSLEIR ERSDALTUN

24.-26. OKTOBER

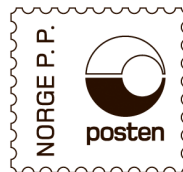
Påmeldingsfrist er 3. oktober.

Talere som blir med er Kristian
Fjære og Aron Berre.

Mer informasjon og link til
påmeldingsskjema finner du på
www.nll.no.

Møter fra Fossnes merket med stjerne (*) blir direktesendt, se link på nll.no.

Ønsker du fritt forkynnerbesøk fra Lekmannsmisjonen, er det bare å ta kontakt på mail: sekretar@nll.no.

Returadresse:
Lov og Evangelium
Wikes vei 3,
3243 Kodal

Meld fra om adresseendring til abonnementsansvarlig

NAVN AV Å LEVE - MEN DØD!

Av H. E. Nissen

«Og skriv til engelen for menigheten i Sardes: Dette sier han som har de sju Guds ånder og de sju stjernene: Jeg vet om dine gjerninger, at du har navn av at du lever, men du er død.» (Åp 3:1)

Jesu ord skiller seg fra alle andres. Vi kan vurdere og bedømme forskjellig, men Jesus tar aldri feil. Han kan granske et menneskes innerste. Og han gjør det. Her på jord blir han motsagt, men det kommer en dag da ingen våger å si noe når han har talt.

«Du har navn av at du lever.» Det betyr at andre mener om deg at du lever. Ja, vi kan få inntrykk av at menigheten i Sardes i særlig grad var ansett for å være levende. Men sannheten var en ganske annen.

Hvordan kan det være at de kristnes dom og Jesu dom var så helt forskjellig?

Vi bedømmer ut fra det vi kan se. Men Herren ser til hjertet. Når vi hører den rette bekjennelsen og møter en kristen livsferd og et forbilledlig menighetsliv, gleder vi oss.

Vi lar oss blende. Bak det ytre kan verdslig ånd og tankegang ha sneket seg inn, og

selve troens pulsslag mangler.

Det er en rystende kjensgjerning. I lyset av den, blir hver kristen kalt til å prøve seg for Guds ansikt. Vi ser så kort.

Derfor har vi grunn til å be med David: «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangfoldige tanker, se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei.»

Gud må gripe inn. Han må vekke meg så jeg ikke sovner inn i døden. Uansett hva det koster, må jeg bli stanset og ført tilbake til utgangspunktet. Jeg må igjen stå som en fortapt synder som ikke er noe i meg selv. Jeg må på ny finne nåde hos Herren.

Jesus forkaster ikke de åndelige døde. Han kaller og vekker dem. Nå må du høre hans røst og følge ham.

Fra *Ett er nødvendig*
(andakt 1. juni),
Lunde Forlag, 2016

